

Напрѣска го той съ водица, желтурчо отвори очи, жаловито изписка и издѣхна... Умрѣ желтурченцето... И сега чакъ Илийчо разбра думитѣ на баба си: „Тежко се живѣе на тоя свѣтъ, ако си некадърень да се пазишъ и слабъ да се боришъ.“ Нови мисли завълнуваха покъртеното отъ тая случка дѣте. „Умрѣ днесъ едно, утрѣ ще изчезне още едно или повече и слѣдъ нѣколко врѣме тая майка ще остане самотна, както е останала и баба ми...“

Съ тия мисли Илийчо си отиде въ града. Той смѣтно ги разбираше, ала когато послѣ отъ година на година все по-голѣмъ и по-умень ставаше, тогава въ неговата паметъ все по-ясно изпѣкваше случката съ Пѣс-трушкиното пиле. Той все по-често си казваше: Този свѣтъ е за здравитѣ, за силнитѣ и умнитѣ... Горко на слабия, неукия и неопитния, той рано ще загине всрѣдъ житейскитѣ несгоди, както загина онова мило пилеце, въ което кипѣше буйна крѣвь, желание за радостъ и пѣсни, и надежда за щастливъ животъ...“

Зеленогоровъ.

